

GLASILO VIPAVSKIH
SEMENISČNIKOV

XXII — 1

1989/90

VSI, KI SMO SE LETOS TRUDILI
 OKOLI IZDAJE ISKRA, VAM ZELIMO
 SREČNO IN NOTRANJNJO ODŽIVETIJO
 POLNO BOŽIČNO PRAZNOVANJE TER
 NOVEGA POLETA V NASLEDNJEM LETU.

Peter
 Marijan

Jožet

Friskjan

Simon

Robert

UREDNIKOVA BESEDA

Danes, ko strastno ukinjamo vse, kar je starega in tradicionalnega, je še posej težko ohraniti pri življenju naše, že kar častitljivo staro semeniško glasilo, saj je starejše od vseh nas, ki smo letos vanj kaj napisali. Vendar smo ohranili izročilo, ki smo ga potemtakem že kar dolžni ohraniti, tako glasilu samemu, kot tudi vsem, ki so ga skozi rodove semeniškega življenja s sestavki in članki podpirali in ki ga verjetno tudi danes kdaj nostalgичno vzamejo v roke.

Morda se vam ne bo zdelo nič posebnega, bodisi vsebinsko ali stilistično. Vsako leto so bile težave z enim in drugim. Verjetno pa so Iskre kljub temu nekaj posebnega, svojevrsten spomenik in prikaz naše in vaše mladostne problematike. Mladost je namreč eno najbolj kritičnih obdobj človeškega življenja, ko se človeku kar množično podirajo predstave o tem, kaj življenje je, kakšna je njegova logika, kakšen je njegov smisel in cilj. Zato smo si prisiljeni ustvariti nove poglede na življenje, to pa zahteva mnogo duhovnega napora in iskanja, molitve in študija na poti k zdravi življenjski zrelosti. In ravno ta proces, proces prehoda od duhovne praznine, ki se pojavi ob spoznanju, da naše otroške kategorije presojanja sveta ne veljajo več, k postopnemu nabiranju duhovnega bogastva, ki se ne ustavi vse do smrti, se odraža v naših spisih, ki imajo ravno zaradi tega za nas veliko vrednost.

In še zaradi nečesa so naši spisi vredni. To so namreč eni izmed prvih naših darov življenju, s čimer je že nakazana tudi poglobljena življenjska dolžnost. In ta je: dati nekaj življenju, ali bolje, dati čimveč življenju. Ne le iz njega čimveč dobiti, čimveč pobrati in izsrkati.

To naj bo izziv vsem nam še naprej in tudi prihodnjim rodovom semeniščnikov, da se bodo že v teh letih navajali polniti svoje življenje z darovi, a s katerimi se tudi sami bogatimo.

"Carpe diem, " so rekli stari Latinci, mi pa bi lahko še z večjo mero odgovorili: "Carpe totam vitam!"

ZNANI OBRASI

MOČ LJUBEZNI

Ljudje, ljubimo se! Ne bojmo se, kajti nismo prvi, ki ljubimo, ne prvi, ki smo ljubljeni. Kristus je rekel: "Ljubite drug drugega. Kakor sem vas jaz ljubil, tako tudi vi ljubite drugega! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste ljubili drug drugega."

Postanimo resnično njegovi učenci. Ne bojmo se hudega duha, zakaj če se bomo ljubili, potem ni vreden, da se ga naše ustnice spominjajo. Da, satan ima moč. Toda njegova usoda je bila že zdavnaj zapečatená. Kaj to, da nas nenehno straši, nam nastavlja svoje zanke, ko pa je njegova glava strta. Zato pa tuli in se zvija v bolečinah. S svojim peklenskim repom razbija, da bi nas še poslednjič prestrašil in nas za vedno pogubil.

A se ga ne bojimo. Bog je že zapisal naša imena na svoji roki in že se veseli, časa, ko bo prišel dan, da nas sprejme k sebi v večno slavo.

Toda ne bodimo skopi. Ne hodimo pred Boga s svojim revnim življenjem, ne stopajmo k njemu s praznimi rokami. Ponesimo s seboj obilne sadove ljubezni. Ne ostanimo praznih rok. Ljubimo se s preprosto, s ponižno a bogato ljubeznijo.

Moram priznati, da je moje srce večkrat hrepenelo po tem, da v sami mladosti podarim Bogu svoje življenje, v odrešenje mnogih duš. Bog pa mi je rekel: "Ne hodi k meni praznih rok. Kje so sadovi, ki bi jih moral prinesiti s seboj? Nikjer na zemlji ne vidim žetve, nikjer sadov tvoje ljubezni. Zatorej ne hodi k meni praznih rok!"

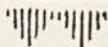
Takrat sem se zelo užalostil. Pa me je naš usmiljeni Oče kaj hitro potolažil, rekoč: "Ne zakrkní sedaj svojega srca. Naj ne bo tvoja duša žalostna. Da, sprejel te bom, ko bodo tvoje šibke roke preobložene s sadovi ljubezni. Takrat, da, takrat sin moj, ti bom prišel naproti. Takrat bo veselje tvojega srca neminljivo. In tedaj, šele tedaj se boš lahko odpočil v mojem naročju."

Zatorej ljudje, ljubimo se! Ako nam naš brat ali sestra ni posebej pri srcu, potrudimo se! Poglejmo na njegove dobre strani, pozabimo slabe! Ljubimo jih kot svoje starše, ki jih poleg Boga in tu na tem svetu, ne more poplačati nihče.

Bratje, naj se v znak naše ljubezni pojavi na nebu mavrica in naj postane vez ljubezni med nebom in zemljo.

Tedaj se bo zaslišal glas iz nebesnin višav: "Resnično, moji ljubljeni otroci so."

Mija M.

MOLITEV SONCA

Bog je rekel: "Bodi svetloba!"
In bila je svetloba.
Bog je videl, da je svetloba
dobra. Bog je torej
ločil svetlobo od teme. In
Bog je imenoval svetlobo dan
in temo je imenoval noč.

(Gen 1, 3 - 5)

Noč. Še vedno sem pod vtisom prekrasnega sončnega zahoda, veličastva krvavo obarvanih modrih oblakov. Kakšno prelivanje vseh mogočih odtenkov.

Kakor, da mi je postalo žal, ker je dneva konec in se je sonce zato razbohotalo v čudovitem smrtnem sijaju.

Sonce.

Grelo nas je ves dan, niti za trenutek ni prekinilo svojega poslanstva.

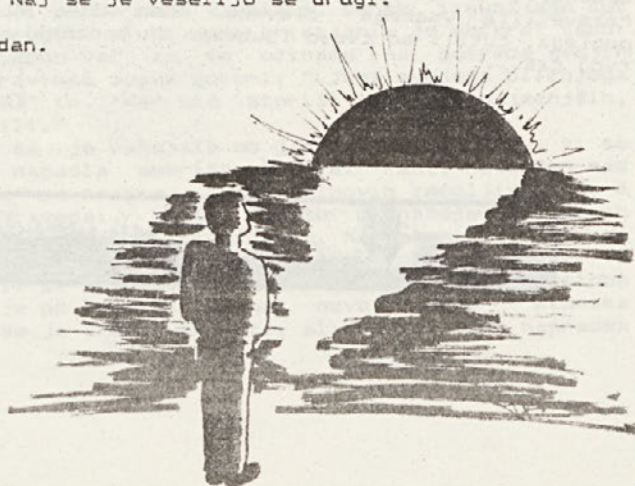
Kako malo sem izžareval preko dneva! Le tu in tam. Počutim se, kot da bi moji žarki ostali globoko za oblaki.

Rad bi zasijal, prebil oblake in posvetil na zemljo. Kajti mnogi so potrebni moje toplote.

Gospod, prosim te za moč svetlobe. Naj je vsaj del pošljem proč od sebe. Naj se je veselijo še drugi.

Jutri je nov dan.

*Lo
Luo*

NISO TE SPOZNALI. A SO VEDELI. DA JE ČAS ...

Hitimo mimo samih nas,
vsak dan, ob vsaki uri,
hitimo, da bi ujeli čas.
V očeh imamo strah,
da bi morali kaj zamuditi,
a nimamo časa ljubiti ...

Zjutraj. Noč je še, a človeška nestrpnost in grabljenje za denarjem sta že prižgala luči ob cesti, tovarne so zahrumele. Crn dim iz njihovih dimnikov že navsezgodaj prekrije nebo. Ljudje tečejo za časom. Ne vedo več, kaj je to sonce, kaj cvetlica, sredi hrupa so pozabili na radostni zvok tišine. Svoje srce so prodali za denar. A niso opazili zevajoče luknje v prsih. Živijo v mestu z iztrganim srcem, lažejo si, da so srečni, da so dosegli popolno veselje.

Tedaj si prišel Ti. Iskal si prenočišča, trkal si na vrata. Niso Te razumeli. Niso bili vajeni gledati revnih otrok. Cudili so se ljudem, ki so prišli peš, brez prtljage, bosi. Pogledal si jim v oči in obnemeli so, kajti nekaj daljnega, zelo nejasnega, zelo mučnega so začutili...

Jutro po tisti noči. Tovarne niso zarjovele, luči se niso zableščale. Ljudje so sedeli na tleh, po pločnikih, bili so kot otroci, prevarani v svojem veselju. Nad mesto je legla tišina. Skozi oblak dima je pokukalo nebo, posvetilo sonce. To je bilo nekaj zelo nenavadnega, čudovitega. Zopet so začutili pristno veselje v srcu, srečo, ki jim jo je podelil neznani otrok. Niso Te spoznali, a so začutili, da si Ti tista luč, ki bo razsvetlila vsakega človeka. Zaživeli so iz tvojega pogleda, čutili so tvojo ljubezen in spoznali, da je prišel tvoj čas...

Tomaz

AMATUS SUM. AMATUS ES, ...

Človek je že od davnine čutil potrebo po oblikovanju in izražanju. Tako so se polagoma začele razvijati različne vrste umetnosti: od likovne, glasbene pa vse do filmske. Prav film in glasba v današnjem času zelo vplivata na človekovo mišljenje. Vendar se zdi, da prava umetnost izgublja veljavo, saj lahko rečemo za mnoge filme, da so nastali le iz komercialnih razlogov. Danes smo že od zgodnjega otroštva pod velikim vplivom televizije in s tem tudi pod vplivom filmov. Redkokdaj pa se pojavi kakšen film, ki bi nam dal kaj misliti. Podobno je s predstavami v kinodvoranah. Tudi sam grem večkrat v kino, navadno le za sprostitve, da mine čas.

Pred nedavnim sem si ogledal Spielbergov film Cesarstvo sonca, za katerega sem hitro začutil, da se razlikuje od drugih filmov, da nosi v sebi globljo problematiko.

Zgodba nam predstavi odrasčujočega angleškega dečka, ki živi skupaj s svojimi starši v Sanghau. Ob začetku druge svetovne vojne je po japonski okupaciji ostal sam, kajti v splošnem kaosu je izgubil stik s starši. Po nekaj zapletih se je znašel v taborišču, kjer je preživel vojno. Po njej pa so ga starši spet našli.

Rad bi se ustavil ob nekaterih prizorih, ki so me najbolj pritegnili.

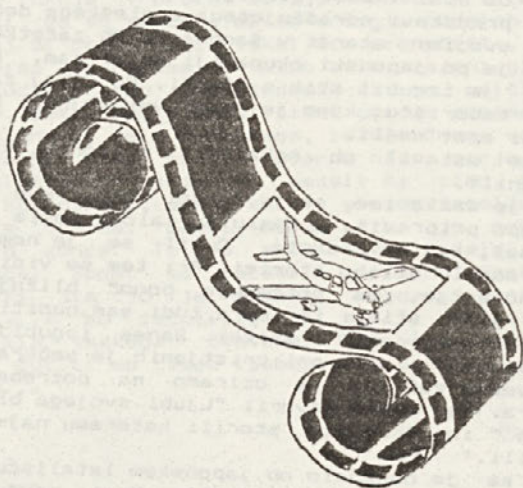
Jim, tako je dečku ime, se je znašel sam. Prve dni je doma še vse lepo pripravil, a kmalu so zaloge pošle in tako je prvič spoznal, kaj je lakota. Čutil se je nemočnega, kajti sam ni mogel veliko storiti. Pri tem se vidi, da je človek družbeno bitje, da potrebuje ponoč bližnjega, še posebej kadar je v stiski in mora tudi sam nuditi pomoč, kadar vidi ljudi okoli sebe v stiski. Danes izgubljam čut za potrebe drugih. Tudi pri kristjanih je večkrat tako: hočemo imeti vedno več in se oziramo na potrebe svojih bližnjih, čeprav nam Jezus govori: "Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe!" in "Kar ste storili kateremu najmanjših, ste meni storili."

Taborišče se je nahajalo ob japonskem letališču, ki so ga nekega dne napadla ameriška letala. Fant, navdušen nad letalstvom, se je najprej čudil njihovim zmogljivostim, a se je kmalu zavedal, kakšno grozo prinašajo in da so namenjena le uničevanju in ubijanju. Na žalost je tako, da se večina novih izumov najprej uporabi v vojaške namene. To je Jim začutil še enkrat, ko je zapazil nenavadno svetlobo na vzhodu in je po radiu spoznal novo besedo - atomska bomba!? Tako se je treba vprašati, ali je res vsak napredek

dober, ali nam res vse novo in boljše koristi, ali pa nas dela vedno bolj pasivne, ko ne mislimo več na posledice in gledamo le na svoje trenutne koristi.

Skozi ves film se čuti, da je za človeka potrebno, da vzame križ na svoje rame in ga vdano nosi. V svojih težavah ne smemo obupavati. Res pa je, da večina težav prihaja k nam po nas - ljudeh samih. Tako spet pristanemo pri osnovnem krščanskem vprašanju - ljubezni. Z njo bi marsikaj, da ne rečem vse, lahko rešili, zato bi se moral sleherni izmed nas truditi da bi svojim bližnjim povzročil čimmanj gorja. Kdaj bomo lahko rekli skupaj z Jimoni: "Amatus sum, amatus es,... Ljubljen sem, ljubljen si ...?"

Simon

FILODENDRON

Štiri leta sem že tu, štiri dolga leta, pa vendar so minila kakor od včeraj do danes. Dijaki prihajajo in odhajajo, profesorji pa ostajajo večinoma isti.

Bog, vsak dan prihajam k tebi v kapelo, vendar ti nimam kaj dati. Dajem Ti lahko le svojo praznino in majhnost. Opazujem filodendrona, ki se v kapeli nad vrati dvigata in rasteta vedno više ob tvojem križu, kot bi ti hotela napraviti slavnostni venec. Kaj pa jaz? Poskušam rasti tako kot filodendron, pa mi ne uspe, vsakič ko se hočem dvigniti se spotaknem in zopet padem. O Bog, podaj mi svojo roko in me postavi na noge. Pokaži mi pot po kateri naj hodim, da ti bom zvesto sledil. Podpiraj moja kolena, da se ne bodo spotaknila ob vsakem kamnu.

Ko gledam filodendron kako raste, se zavem svoje majhnosti. Koliko sem duhovno napredoval od prvega letnika dalje? Ali si upam izjaviti, da sem popolnoma izkoristil čas za molitev in za zbliževanje s Teboj? Ne! Čeprav me kar naprej vabiš k sebi, se ti kar naprej odmikam, nočem za teboj, potem pa mi je končno žal, in Te kličem, da mi pomagaj. Vse to se dogaja tudi večkrat na dan, toda Ti se ne naveličaš. Kar naprej stojiš ob meni, in ko zaidem me zopet pokličeš, da pridem k Tebi. Sploh se ne jeziš name, ker sem tako nehvaležen za Tvojo dobroto. Iz dneva v dan Te srečujem v različnih ljudeh, ki potrebujejo mojo pomoč, jaz pa se obračam od njih, da ne bi videl njihove bede, da ne bi slišal njihovih krikov, ki vpijejo na pomoč. Pri tem pa pozabljam, da se mi v teh ljudeh odkrivaš Ti sam. Daješ mi priložnosti, da bi jih izkoristil za večno življenje, toda jaz sem trd, nepopustljiv. Obračam se od ljudi, ki me podpirajo in mi želijo dobro, pa nisem niti toliko močan, da bi jim rekel hvala.

Bog, pomagaj mi, da bom nadomestil tisto, kar sem do sedaj izgubil, da bom začel rasti ob tvojem križu kakor ta filodendron, da bom napredoval v veri, ljubezni do bližnjega in se bom znal zahvaljevati za stvari, ki so majhne, pa vendar izražajo veliko ljubezen.

Marijan

DRUZINA IN VZGOJA OTROK

Večkrat sem razmišljal o naši družini in družinah nasploh. V času, ko smo semeniščniki od doma, skoraj ločeni od domačih družin, imamo veliko časa, da razmišljamo o svojih najbližjih.

Pri verouku smo se večkrat pogovarjali o vzgoji otrok v družini. Ustavil sem se predvsem pri vprašanju, kako bi starši morali skrbeti in vzgajati otroke, da bodo postali pošteni in dobri ljudje ter zgledni kristjani in kako vzgoja vpliva na kasnejši razvoj osebnosti.

Glede vzgoje v prvih otroških letih življenja se mi zdi pomembno, da starši vso skrb posvečajo otroku ne samo v prvih mesecih, temveč skozi vse otroštvo, kajti napačno je mnenje nekaterih staršev, da otrok ne občuti pomanjkanja starševske topline in ljubezni. Vse to se otroku vtisne v podzavest in to prihaja kasneje, ko je že starejši v njegovo zavest in je morda vzrok za mnoge težave, ki jih imajo starši z odrasčujočim otrokom. Velik negativni element, ki vpliva na otroka, so družinski prepiri in nesoglasja.

Tudi v dobi otroštva bi se morali starši ukvarjati z otrokom. Najti bi si morali čas zanj, saj ravno tako kot dojenček potrebuje ljubezen. Poseben pomen ima izkazovanje drobnih pozornosti in nežnosti med očetom in materjo, kajti prav iz tega se tudi otroci učijo ljubezni. Prav tako pa vsako nesoglasje in težave v družini še globlje občuti in nosi v sebi. Pomembno je, da znajo starši otroka za dobro delo pohvaliti, kajti ko otrok vidi, da so starši veseli tega, kar je naredil, bo skušal še kdaj kaj dobrega narediti, da bo pohvaljen in da ga bosta starša imela rada. Otroku namreč hrepeni po ljubezni, hkrati pa tudi po priznanju.

Ob slabih dejanjih pa starši pogosto delajo napako, ker otroka ali fizično kaznujejo ali pa zgroženi nad tem, kar je naredil, tarnajo kako nesposoben je otrok, kaksna neroda je in, da iz njega ne bo nikoli nič. Druga skrajnost pa je, da kar potrpijo in ne rečejo ničesar. Veliko boljše bi bilo, da bi otroki pokazali, kako naj dela oz. s kratkimi "ukazi" povedo otroku, kako je treba v določenih primerih ravnati. Tako se bo otrok naučil poslušnosti. Vsekakor bi se morali popolnoma izogibati zaničevanja otrokove osebnosti in pretirne vzgoje s fizičnimi prijemi. Otrok bo potem živel v stalni napetosti in strahu pred starši, kajti oni bodo zanj predvsem tisti, ki ga kaznujejo. Tako bo kot odrasla oseba težko razdaljal ljubezen, saj je sam ni bil

deležen. Skratka treba je živeti z otrokom in zanj. Treba pa je tudi posameznim otrokovim željam reči ne in ga ne razvajati, kajti če starši to počno, bo z leti postal še zahtevnejši in se mu bo odrekanje lastnim zahtevam zdelo nerazumljivo in žaljivo.

Eden najpomembnejših elementov pri vzgoji otroka je tudi to, da se starša zanta in zmaoreta pogovarjati z otrokom in mu pri njegovem ustvarjanju in učenju pomagata in ga podpirata. S tem bo otrok postal bolj odprt in iskren in bo kasneje lažje premagoval kasnejše mladostniške težave, ker bo ob sebi imel starše, katerim se bo lahko zaupal. Tudi pri otrokovem učenju in ustvarjanju ga je treba podpirati, kajti otrok bo tako pridobil še več ustvarjalnosti, znanja in motivacije ter postal samostojnejši.

Če so starši otroku v otroških letih posvečali dovolj pozornosti, bo tudi kot mladostnik ostal s starši, ne pa bežal od njih. Zato se ni čuditi mladostnikom, ki presedijo več časa na cesti kot pa doma v družini. Tudi konflikti so pogosti, kajti starši pogosto v bistvu ne poznajo svojega otroka. Če se kot otrok ni naučil pogovarjati s starši, potem se jim tudi v mladostniški dobi ne bo znal odkriti in bo držal vse težave in probleme v sebi in bo težko pustil, da bi kdo vdrl v njegovo kamrico. Velika možnost je, da se bodo pojavili razni kompleksi in travme, katere sam verjetno ne bo mogel rečiti. V takem primeru bodo imeli starši povsem zvezane roke.

Torej je treba otroku na vsak način dajati veliko ljubezni in skrbi, kajti zapostavljanje otroka samo oddalji od staršev. Če pa je otrok preveč zasut s pozornostjo in ljubeznijo, se pogosto temu upre, kajti tudi otrok sam si želi izkazovati ljubezen staršem.

Sedanje in bodoče družine imajo veliko odgovornost, kajti dobro vzgajati otroke zahteva veliko napora in ljubezni. Toda najlepša zahvala in zadoščenje za starše je pogled na srečne in zadovoljne odrasle otroke - ljudi.

Beigun

SKRIVNOSTNI KRAS

Morda se še spominjate s soncem obsijane misijonske nedelje. Ravno ta dan (22. oktobra) je bila v majhni kraški vasi Avber spominska slovesnost ob stoletnici rojstva duhovnika Virgila Ščeka. Odbor izobražencev je sestavil bogat kulturni program, na katerem smo sodelovali tudi semeniščniki.

Na to slovesnost smo se pod vodstvom dr. Požarja pripravljali štirinajst dni. Pripravili smo nekaj pesmi znanih primorskih pesnikov (Kosovel, Gradnik, Samec, Bevk). Zasnji dan smo bili vsi trije recitatorji (Simon, Damjan in moja malenkost) zelo napeti. Ko smo po kosilu sedli v avtomobil, sem ugotovil, da bom imel priložnost spoznati Kras kot celoto.

Po prelepi vipavski dolini smo se peljali do Manč, kjer smo zavili proti Stanjelu. Na Stanjelu se mi je odprl popolnoma nov svet - Kras. Takoj sem opazil tiste splošno znane stvari, ki natančno opisujejo Kras. Prva stvar so bori, ki so redko posejani po kamniti pokrajini. Ko sem jih opazoval, sem v sebi začutil tisto moč, s katero se upirajo burji. V borih mora biti zapisana zanimiva zgodovina, saj ne le, da jih je prepihovala burja, pričujoči so bili tudi v najhujših vinarjih - vojni. Tedaj so jih namreč Italijani šele nasadili, potem ko je bil Kras dolga stoletja gol zaradi beneškega izsekavanja hrastov. Vendar so kljub vsem viharjem obstali, podobno kot Kraševci.

Nedaleč od Stanjela se odcepi cesta za Avber. Ob tej cesti je vidna druga značilnost Krasa. Kraševci so namreč z burjo bili hud boj za vsako, najmanjšo ped zemlje. Na ta boj nas spominjajo kamnite ograde, znotraj katerih so zares le majhne pеди obdelane zemlje. Vendar se je po vojni veliko prebivalcev teh vasi izselilo v večja mesta, zato so te ograde postale zapuščene in jih je preraslo vsakovrstno grmičevje. Posebej izstopa grm z rdečimi listi - ruž. Ta grm je posebej pritegnil mojo pozornost in mi razodel, da je narava jeseni najlepša. To pa se kaže tudi na trtah kraškega terana, ki se je tudi oblekel v prečudovite barve.

Zavili smo v Avber. Najprej smo šli na pokopališče, kjer smo prižgali svečo in dali rože na grob pokojnega Virgila Ščeka. Zanj smo zmolili tudi kratko molitev. Pred cerkvijo smo prišli v stik z nekaterimi ljudmi. Nato smo stopili v cerkev, kjer je bilo že precej ljudi. Notranjost cerkve je zelo bogata, saj stene krasijo prelepe kraljeve slike, katere predstavljajo vrh njegovega ustvarjanja. Vendar pa so podvržene hitremu propadanju ravno zato, ker

so risane na steno. Narisane so v čisto kraškem slogu.

Da pa so ljudje zelo delavni, sem opazil ob odkritju spominske plošče. Vse so pripravili tako, da je potekalo v najlepšem redu. Začetek proslave je bila sveta maša, ki jo je vodil koperski škof msgr. Metod Pirih. Potem se je začela prireditev na prostem. Kosovelovci iz Ajdovščine (najboljši moški pevski zbor na Vipavskem) je zapel pesem Slovenec sem. Nato je nastopil slavnostni govornik pesnik Ciril Zlobec, ki je doma v bližini Avberja. Virgila Ščeka je predstavil kot političnega delavca, medtem ko ga je škof Metod v homiliji prikazal kot duhovnika. Njegov govor smo vsi napeto poslušali. Nato je škof odkril spominsko ploščo in povedal nekaj besed. Zatem smo bili na vrsti mi-semeniščniki.

Šele med nastopom sem začutil, kako zelo so kraški pesniki ljubili svojo domovino. Virgil Šček pa jo je izrazil s svojim neutrudljivim delom. Ravno zato mu gre takšna slava.

Vendar sem ob vsem tem čutil, da mi je Kras prikrl še mnogo zanimivega. To bom poskušal odkriti ob naslednjem " obisku " Krasa.

Tone Tesar

COBITO, ERGO SUM.	TOVARNA V CELJU	INTERES- NE DEJAVNOS- TI	ENAKI ČRKI	MAJHEN RT	VODITELJ NEK DAN- JUH BEN'ETK	REPETITIO EST MATER STUDIORUM	OBIČAJ	MESTO V JUŽNI KOREJI	PERICULUM IN MORA.	SMREKAR JANEZ	GOSPA SVETA	FINIS CORONAT OPUS.	ROMUN- SKA PLAVALKA	TOPLICE V BELGIJI
SOGLASJE, UBRANOST						NATRIJ BIZANTIN. PISATEJ IZ 14. ST.			SMEDE- REVO RIBJE JAJČECE			LOJZE SLAK		
SPOLNA OBSEDE- NOST												NADA KRATICA NAPISA NA KR. KRIŽU		
♀ PROŠNJA ZA BOŽJO NAKLONJE.			MESTO V RUSIJI PREDSTOJNIK PRAVOSLAV. SAMOSTANA								IGRALKA IZ 30-4H LET (ITA) DRAGOTIN KETTE			
					MESTO V OSRED- NJI KITAJSKI									BOŽIČ, 1989
SESTAVILA MINOS	V GLASBI ORKES- TRALNO TOLKALO	STANKO LORGER UPOKO- JENCA	KRAGUJE- VAC GIDE ANDRÉ	I S K R E	VODITELJ BARBAROV KI SO ZA- SEDLI RIM EDINI IZVOO							RT V SEVERNI FRANCIJI	HLAPEC, SLUGA (ARAB.)	
MESTO V ROMU- NIJI					DEL NAKITA MESTO V OSRED. BRAZILIJI				DESNI PRITOK RENA	ODKLAD- NINA CALO V JAMAH KOLEK- CIJA				
TIP OPLOVE- GA AVTO MOBILA			ST. SLOV. PEVKA (KOVAČIČ) ŠVIC. SMU- ČARKA				DEL OBVEZE PRI RANAH					ROBERT BARANY GL. MESTO SAUDOVE ARABIJE		
ČISTA TEŽA			MOŠKA REDOVNA OBLEKA SIROMAŠTVO				LJUBEZEN	HIERATIČNI PESNIK (8. ST. PRED KR.) JUG. REKA						
UKVARJA- LEC Z ENO IZMED UMETNOS- TI						EDEN 12- MED ME- SECEV (LAT) VRSTA RA- PIJSKIH VALC								BODICA
RISAL: BOŠTJAN	SLOV. LES- NA TOVARNA STANKO MAJČEN			FR. SOCIAL. SLIKAR (19. STOL.) TONE POŽAR								STAR SLOVAN 100 M ²		
100 %										OSEBJE OKRAJŠAVA ZA MERSKO ENOTO (TEŽA)				
JUG. NOGOMET- NI KLUB			PAVEL SPORN		KDOR DELA PRI VHODU							ZDRUŽE- NI NARODI		

MARIJA

Marija ti moja nebeška mati,
ki pri Jezusu izprosiš mi milosti,
pomagaš mi z zgledom sleherni čas,
moje prošnje uslišati znaš.

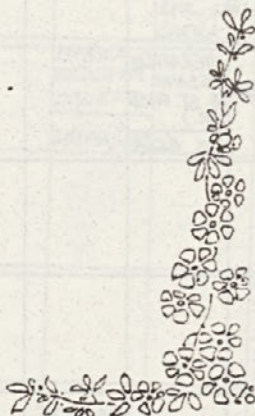
Hvala Marija za varstvo,
hvala za starše, brata in sestre,
hvala za vse, ki mi pomagajo,
da lepše in lažje tukaj živim.

Marija ti moja dobra mati,
glej tebi se zahvaliti želim,
glej tebi ves se izročim,
bodi vodnica mi, do konca dni.

SRCE (vzdihljaj)

Gospod daj mi srce,
srce, ki bo moglo ljubiti,
ne nase, na druge ljubezen razliti.
Srce, ki bo čisto za tebe živel,
le Tebe hvalilo,
Srce, ki bo vdano ti bilo.

Ljubi

ZNAMNJE

Tam na zeleni poljani znamnje stoji.

Kadar koli ga pogledamo, nas Jezus prav lepo pozdravi.

Ta pozdrav je tako mehak, kakor bi poduhal najbolj dišečo cvetlico.

Tam na zeleni poljani znamnje stoji.

Ljudje hodiyo mimo, bogati ga niti ne opazijo,
previsoki so, ubogi se mu priklonijo.

Tam na zeleni poljani znamnje stoji.

Njegov pogled nam izraža dobroto in ljubezen,
da bi jo lahko nosili med revne in bogate ljudi.

As

MOJA ODLOČITEV ZA ŽIVLJENSKO POT

Prišel je čas odločitve za nadaljnje šolanje. Ta odločitev je zelo pomembna, ni vseeno, kaj boš delal in kaj hočeš doseči v življenju. Zato sem se želel pametno odločiti, kaj se bom izučil in kaj bom delal v prihodnje. Nazadnje sem le pretuhtal: odločil sem se za duhovniški poklic.

V sebi sem namreč čutil Boga. Spoznal sem, da prav mene kliče v svoj vinograd, da hoče po meni govoriti drugim ljudem.

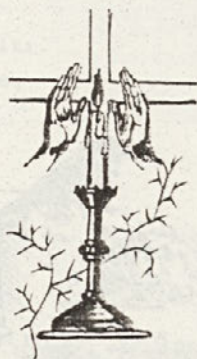
Pri tem mi je pomagal zgled župnika in kaplana, ki sta mi pokazala kaj je duhovnik in pripovedovala o duhovniškem poklicu. Tako sem ugotovil, da duhovniški poklic ni nedosegljiv. Nekateri ga namreč opravljajo in s tem delajo marsikateremu, ki bi se rad odločil za duhovniški poklic veliko oviro. Včasih je ta tako velika, da je ne morejo preplezati.

Duhovniški poklic lahko doseže vsak, ki količkaj v sebi čuti Boga in mu ostane zvest.

Tak cilj sem si zadal tudi jaz. Rad bi se daroval Bogu, se posvetil delu z mladimi, pomagal vsem, ki so pomoči potrebni in oznanjal Božjo besedo.

Jezus pravi: "... prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev ... ". Vsi mi se potrudimo in pritegnimo še katerega izmed mladih, da bodo šli na Gospodovo žetev.

Roman

SVETA GORA

Ze štiristo petdeset let je preteklo od takrat, ko se je na Sveti gori prikazala Marija. 450 let že s Skalnice deli blagoslov našim družinam. Da bi se ji vsaj nekoliko "oddolžili" za neštete darove, ki jih je skozi zgodovino delila romarjem, smo letos organizirali posebno češčenje Svetogorske Marije. Ob njeni sliki smo se po domovih zbirali in jo prosili za nove milosti.

Prav posebno slovesen je bil zaključek v njenem svetišču na Sveti gori. Na romanje smo odšli tudi mi, semeniščniki. Odhod ni bil prav prijeten, saj je pihal močan veter. Vendar sem imel srečo in dobil prevoz prav do Svete gore. Na moje začudenje se je obsijana s soncem dvigala k nebu, kakor da bi hotela tudi narava pokazati Marijino vzvišenost. Po pobočju so se vile skupinice pobožnih romarjev. Vsak po svoje se je hotel zahvaliti Mariji.

Vstopil sem v cerkev. V nepopisni blaženosti sem pripognil svoje koleno pred Svetogorsko Kraljico. Moja duša se je umirila, v moje srce je legel mir. Vse lepše so se mi zdele običajne besede, ki sem jih ta dan izrekel svoji Materi. Kakšno moč sem začutil, ko sem ji priznal svojo neobgljenost in jo počastil kot svojo vodnico.

4 Ivan

ODLOČITEV ZA DUHOVNIŠKI POKLIC

Zeljo, da bi postal duhovnik, sem imel v sebi že od prvih let življenja. Se bolj pa se mi je ta želja poglobila na prvih duhovnih vajah. Tam sem spoznal globoko verne ljudi, pa tudi ljudi, ki so vero šele iskali. Spoznal sem tudi nekatere semeniščnike in bogoslovce. Kolikor sem zbral poguma, sem jih večkrat vpraševal, kako se počutijo. Odgovarjali so mi vsi isto: S svojo odločitvijo so bili vsi zadovoljni. Tudi po končanih duhovnih vajah sem se več poglobljal v to in si mislil, kaj pa če sem tudi jaz poklican na to pot.

Iz dneva v dan sem bolj mislil na to, dokler nisem spregovoril z našim dekanom. Svetoval mi je, naj zares dobro premislim, ker ni vse tako lepo, kakor si predstavljam. Bil sem trdno prepričan, da sem res poklican.

Nekega dne sem s prijatelji odšel na praznovanje rojstnega dne, kjer so bili zbrani tudi drugi versko vzgojeni znanci. Nepričakovano so me začeli sramotiti zaradi moje odločitve.

Ko sem kasneje premišljeval, sem si očitil, kaj sem naredil zato, da bi se ponovno priljubil znancem: zatajil sem pravi poklic in s tem razžalil Boga. Prosil sem ga odpuščanja. Nato sem stekel k gospodu dekanu in mu povedal, kaj se je zgodilo. Bil sem zelo vesel, ko mi je rekel, da nisem naredil tako velike napake, kot se mi zdi. Povedal mi je tudi, da se bova šla vpisat v semenišče. Tistega dne se mi je zazdelo, kakor da sem prenovljen, bolj prost. Kolikor sem mogel, sem o svoji odločitvi molčal, dokler mi ni gospod rekel, da bo povedal pri veroučni skupini. Bilo mi je zelo težko, ker sem mislil, da se mi bodo začeli smejati. Vendar sem bil v veliki zmoti, ker so bili zelo veseli, da sem se odločil za ta poklic. Eden od sošolcev mi je rekel, da se zahvaljuje Bogu, da se je eden odločil za tako plemenit poklic. Od takrat sem še bolj vztrajno molil in prosil Boga, da bi mi pomagal na poti, na katero me je poklical. Sedaj sem v semenišču in sem zelo vesel, da sem poslušal Božji klic.

Milja V.

PRVIČ NA TRIGLAV

V začetku avgusta je bilo. Župnik je po nedeljski maši rekel, da grem lahko z njim na Triglav, če hočem. Kot blisk me je prešinilo: " Zakaj pa ne! Kdaj pa greste? " " V torek, osmega avgusta. Mislim, da bi šel za dva ali tri dni. V sredo je na Kredarici maša..." Bil sem res navdušen in v trenutku odločen, da grem.

Več kakor en teden sem mislil le na Triglav. Pripravil sem vse potrebno in nepotrebno, saj sem šel prvič v hribe in nisem točno vedel, kaj moram vzeti s sabo. Končno je prišel torek. Zjutraj je prišel župnik z avtom k meni. Naložila sva prtljago in : " Zbogom! Se vidimo čez dva ali tri dni. " Odpeljala sva se. Vasi, mesta so kar letela mimo naju. Ustavila sva se šele v Ljubljani. Z nana je šla tudi župnikova sestra Ivanka.

Končno smo bili na Gorenjskem in že so se videle prve gore. Naša zadnja postaja pred začetkom vzpona je bilo župnišče na Dovjem. Upal sem, da bom tu srečal sošolca Aleša, ki je doma iz te župnije. Njega sicer nisem dobil, čakalo pa me je še večje presenečenje: tam sem namreč srečal Janeza Cerarja prijatelja iz semenišča. Le na hitro sva se pozdravila, potem pa smo odšli v Vrata. Šele tu smo se dogovorili po kateri poti bomo šli. Mene so zelo privlačili klini in jeklene vrvi. Zato smo se odločili, da bomo šli po Tomiškovi poti. Od začetka smo zelo hitro hodili, tako da smo se hitro utrudili. Župnik je zato predlagal, da bi šli bolj počasi, češ da bomo vseeno še veliko pred temo prišli do Staničeve koče, kjer smo nameravali prespati. Pot naprej je bila zelo strma. Po dobri uri hoje so se pojavili že prvi klini. Ob pogledu nanje so me spreletavali čudni občutki. Klinov sem se sicer zelo razveselil, toda pojavil se je tudi nepričakovani strah. Župnik je kasneje pripovedoval, da sem celo prebledel. Odnehati pa nisem hotel. Ko sem bil vrh prve večje ovire, sem bil ob pogledu na dolino ves srečen. Pot, po kateri smo hodili, je bila v senci, tako da smo bili rešeni vročine. Od tu so se sijajno videle gore na severu. Ivanka mi je med potjo večkrat imenovala nekatere vrhove, toda zapomnil si nisem skoraj nič.

Pot se je zelo vlekla. Hodili smo že več ur in bili smo že zelo utrujeni. Toda to utrujenost sem premagoval z eno samo mislijo: " Priti moram do vrha. "

Po petin urah hoje smo prišli do Staničeve koče. Tu smo nekaj malega pojedli, a hrana mi v prevelikem pričakovanju ni posebno teknila. Zvečer se je začelo precej oblačiti in

ponoči je močno deževalo. To pa nas ni ustavilo. Zjutraj se je namreč precej zjasnilo in okoli sedme ure smo že hodili proti Kredarici. Od tu sem pogledal proti vrhu. Če bi mi kdo pripovedoval to kar sem videl, mu ne bi verjel, kajti od Kredarice do vrha Triglava je bila živa veriga. Od spodaj je bilo videti, da na vrhu močno piha, tako da je župnik že opustil možnost, da bi osvojil vrh. Toda meni se je zdela velika škoda, da bi bil na Kredarici, pa ne bi stopil še teh par sto metrov više. Tako sva šla z Ivanko sama na vrh. Hodila sva zelo dolgo, ker je bila na poti velika gneča. Nekje na sredi poti sem srečal še Francija Požuna, sošolca iz prvega razreda. Skupaj smo nadaljevali pot do vrha. Gneča je bila taka, da niti točno nisem vedel, kdaj sem prišel na vrh. Razgled je bil zaradi oblačnosti v dolini zelo slab. Ko sem stal pri Aljaževem stolpu, sem kar rahlo zadrhtel: "Končno na vrhu!" in še v isti sapi sklenil, da prvi vspon ne bo tudi zadnji. Toda slecilo je še "presenečenje". Ker sem bil na Triglavu prvič, sem seveda moral biti še krščen. To nalogo je zelo spretno opravila Ivanka. Čez nekaj časa sva se spustila na Kredarico, kjer je bila maša. Po maši smo si oprtali nahrbtnike in odšli proti Staničevi koči. Ko se je pot začela spuščati, sem se še enkrat ozrl na vrh. Pogled nanj in na vse tiste ljudi na njem je bil prav veličasten.

Od Staničeve koče smo odšli v Kot. Po dobrih treh urah smo bili v dolini in se od tam odpeljali na Dovje. Tam smo se najprej udeležili svete daritve in se po njej še malo pogovorili. Ker je bilo že pozno, smo se odpeljali proti domu.

Ko sem prišel domov so bili še vsi domači budni. V njihovih očeh sem videl kar nekaj zavidanja, saj bi tudi oni radi šli z nami. Sam pa sem ves ponosen, da sem bil prvi iz družine na Triglavu, poln lepih vtisov sedel kot heroj.

Da, čisto prav govori tista pesem: "Oj Triglav, moj dom, kako si krasan..." sem si mislil kasneje, ko nisem mogel zaspati. Vse dokler me ni vzel spanec, je bila v moji glavi le ena misel: "Zagotovo bom še šel."

Danjan

ŠOFERSKI IZPIT

Kmalu po začetku tretjega letnika sem začel odštevati dneve, kdaj bo konec pouka, da bom lahko začel s šoferskim izpitom. Že za novoletne praznike sem se šel pozanimat na avtošolo, kako in kaj. Prav veselih novic nisem zvedel: kandidati so čakali na vožnje od tri do šest mesecev, cene pa so bile tako visoke, da se mi je kar zameglilo pred očmi. Kljub temu nisem zgubil poguma.

Kmalu po zimskih počitnicah je izšel nov zakon za kandidate motornih vozil: preden pridejo na pisanje teoretičnih testov morajo vsi na teoretični tečaj. Ko sem zvedel za to novico, me je že zasklel žep, v katerem sem imel že tako obubožano denarnico. Hkrati pa sem se zavedal, da se bo že tako velika stiska s časom še povečala. S sošolci, ki so prav tako nameravali postati "dirkači", smo se zavedali, da bomo tečaj morali narediti že med šolskim letom, ker bo med počitnicami za to premalo časa. Kljub večjim ali manjšim težavam smo se z malo sreče, zagotavljanja in obljubljanja ter z dovoljenjem staršev in ravnatelja končno znašli na tečaju v Ajdovščini. Zaključek šolskega leta je tako hitreje minil in veseli smo se odpravili domov želeč si veliko sreče pri šviganju med prometnimi znaki, pešci in miličniki.

Takoj po prihodu v "ljubo domačo vas" sem šel na lov za inštruktorjem. Reči moram, da sem bil "žrtev" hitro dobil; malo zaradi poznanstva in malo zaradi jezika, ki sem ga tako vrtel, da mi je ob vrnitvi domov nemočen visel iz ust.

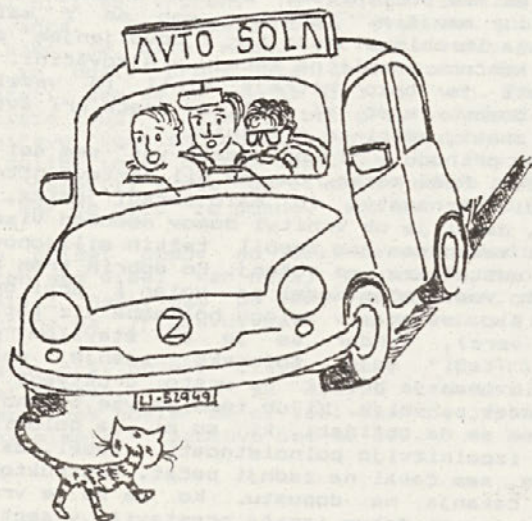
Še isti teden sem se znebil težkih milijonov, ki sem jih moral odšteti za ure voženj. Po dobrih treh tednih sem končno lahko ves srečen sedel za volan k prvi uri vožnje. Sprva je šlo seveda v slogu holiamba (iz lat. poezije-kovcajoči verz), vendar se je s številom prevoženih kilometrov tudi moje šofersko znanje množilo. Po štirinajstih urah je prišel na vrsto društveni izpit. Ves trd sem sedel za volan. Kljub temu je vse srečno minilo in prijavil sem se na občinski, ki so mi ga določili na dan pred mojo izpolnitvijo polnoletnosti. Vesel, da se končno vse končuje, sem čakal na zadnji pečat. Inštruktor je bil v tem času čakanja na dopustu. Ko pa se je vrnil, mi je sporočil, da so mi datum izpita predstavili v september, ker so ugotovili, da sem za ta preizkus en dan premlad. Spet težave!

Pouk se je pričel in komaj sem čakal na dan, ko bom končno dobil toliko željeni rdečkasti listek. Kmalu je prišel. Spet sem se potil in s tesnobo v srcu gledal na

člane izpitne komisije. Vsi so se mi namreč zdeli na pogled strašni in ne vem za katerega bi se odločil, če bi moral sam izbirati. No, vsaj ta muka mi je bila prihranjena, kajti možak v modri halji je že stopil k mojemu avtu in takoj sem se zavedel, kakšen je njegov namen. V naslednjem trenutku smo se že peljali. Ker o kakšnem holiambu ni bilo ne duha ne sluha, ker se na nobenem ovinku nismo peljali po dveh kolesih in ker so vsi pešci, kolesarji in druga živa bitja na cesti ostala pri življenju, sem izpit naredil.

"Konec dober, vse dobro", sem si rekel, ko sem se vračal domov. Po mnogih prošnjah na vse strani, večkratnem bankrotiranju moje denarnice in močnih finančnih injekcijah staršev sem se lahko končno podpisal kot šofer.

Robert

DAN

Semeniski dan se začne, ko priljubljena oseba pritisne s svojimi negovanimi in klavirsko izurjenimi prsti na tako zasovraheni predmet v semenišču - zvonec. Ta zvonec je napol vojaški, kajti narejen je iz dveh granatnih tulcev. Ogłosi se s takšnim ropotom kakor bi pred spalnico navsezgodaj žagali velikanske kose hrastovega lesa. To bi moralo vsakega še tako zagnanega zaspanca, ki spi ali si dopoveduje, da spi, vreči pokonci. Kljub temu mnogi spijo naprej.

Dogodki se vrstijo vsak dan enako: počijo prva vrata in pokaže se prvi - ideal semeniščnik, ki vstane takoj, ko zazvoni. Ta zasluži medaljo za hrabrost. Na drugih vratih se prikaže drugi, še vedno v lepih sanjah, se leno privleče do vode, ki ga opomni, kje sploh je. Potem dolgo nič.

Semeniščnik ima vest, zato mu ni vseeno kdaj vstane. Petnajst minut čez šesto je zadnji čas, da skoči iz postelje. Še preden si zapne hlače in medtem ko še vedno vleče nase srajco, hiti proti kapeli. Vedno ista drama preseljevanja narodov.

V kapeli se vsak bolj ali manj trudi, da mu veke ne zaprejo oči in ne zaspi. Včasih se zgodi, da je narava močnejša.

Potem sledi jutranji študij za take, ki so dobro spali. Po zajtrku pa sledi Četrta šola pod mostom, ko profesor riše in piše po tabli in vztrajno pripoveduje, da bi dosegel kakšno oksidacijo v naših možganih, pa nič. In cel pouk gre skozi nič, razen če te kdo zbudi in potem pokažeš pred profesorjem goro neznanja. On pa ti v smislu Miklavža postreže s smrekovo vejico.

Zatem gredo dečki k svojemu najlepšemu pravilu - študiju, ali z drugimi besedami - treningu možganskih celic. Če ne veš, kam bi gledal, je najbolje, da pogledaš v zrak ali pa tja za deveto goro. V praksi imamo tudi neko časozapnavljanje, ki se večkrat pojavi ob pripovedovanju bolj zanimivih stvari kakor je študij.

Zvečer se ponavlja telovadi z glasilkami dolgo v noč, ko se v postelji zakopljemo v rjuhe kakor mumija. Nekateri, ki so bolj zgovorni, se začno oglašati v spanju. Ostali fantje pa spijo v upanju na boljši jutri. Naslednji dan pa sliši peti nekoga: "Vem, da danes je srečen dan ...", drugi pa pravi: "Život je borba ...".

Borjan

ALI VESTE. DA ...

- se je pojavila v semenišču revolucionarna pesem Le sekaj, sekaj smrečico...,

- je imel profesor latinščine v torek 14. novembra samo en prst obvezan - Čič ni za barko,

- se na zadnji školjki v semenišču počutiš kot na ladji: ziblješ se in okoli tebe je morje vode,

- imajo smrdljivci in semeniščniki nekaj skupnega: oboji so mučeni,

- je neki kaplan, ko je tipkal Iskre, vsaj trikrat padel pod računalnik.

- ...

* Na robu gozda so postavili opozorilo: "Kdor bo *
* pustil psa prosto tekati po gozdu, bo ustreljen!" *
* Nekdo se je zgražal nad napačnostjo besedila, *
* zato ga je pleskar dopolnil: "Kdor bo pustil psa *
* prosto tekati po gozdu, bo ustreljen pes!" *

REBUS I

ključ
(54123)

Vsebina

Stran

Urednikova beseda	4
Znani obrazi	5
Mladi literati	
MOE LAMBEZNI	6
BOLICEV SONCA	7
NISO CE SPOZNALI,	8
A SO VEDELI, DA JE GAS...	
AMATUS SUM...	9
PHYLODENDRON	11
DRUŽINA IN DEČKA OČNO	12
SERTUNOSNI ERAS	14
BRIZANEA	16
BIARTIA, SREE, ZNARNJE	18
MOJA ODLOSTEV	
ZA ZIMLJENSEO POT	20
SVETA GORA	21
ODLOSTEV	
ZA DUBOVNISKI PORLJE	22
PRITE NA TRIGLAV	23
GOFRISKI IZETI	25
DAN	27

Vesele strani

ALI PESCE, DA ...	28
REBUSI	29

Kazalo	30
--------	----

ISKRE -

**GLASILO VIPAVSKIH
SEMENISČNIKOV**

22. LETO

1. številka - BOZIC 1989

Glavni urednik	Robert Ogorevc
Tehnični urednik	Boštjan Modic
Vinjete	Jožef Koren
	Boštjan Modic
Ureja in izdaja	4. letnik
Mentor	prof. Branko Melink

**Naklada 380 izvodov
Izhaja priložnostno**

Naslov

**ISKRE
Slovensko malo semenišče
Grabrijanova 19
65271 Vipava**

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

Leto

Škofijska gimnazija

ISKRE

Inv.št.

19112

000000 191128

Semenišče Vipava

19112

Tisk: Skušek
Ljudmila